

Comentariu realizat de pastorul Alejandro Bullon

STUDIUL 14

CÂTEVA LECȚII DIN CARTEA LUI IOV

Foarte bine prietenul meu, am ajuns la sfârșitul acestui trimestru, iar la sfârșitul studiului cărții Iov trebuie să spunem simplu că istoria ne învață, în realitate toate istoriile sunt didactice, învățăm din ceea ce ne-a ieșit bine și de asemenea din ceea ce ne-a ieșit rău. Dar istoriile care ne învață cel mai mult sunt chiar propriile noastre experiențe, dar de asemenea putem să învățăm din experiențele altora, Iov, viața sa, problemele lui, durerea sa ne învață că dificultățile lui ne arată lecții valoroase. Dar în cartea Iov descoperim multe întrebări care nu au răspunsuri, și pe măsură cauți să găsești răspunsuri, aceste răspunsuri nu le poți înțelege, sau cel puțin aceste răspunsuri nu pot fi înțelese de mintea umană. Noi, săracele ființe umane încercăm să explicăm și să găsim vreo raza de lumină, dar adevărul este că tainele divine trebuie înțelese prin credință. Serva Domnului spune în cartea Educație pagina 170 (ed. sp.) următoarele:

„Nu avem motive să ne îndoim de Cuvântul lui Dumnezeu datorită faptului că nu înțelegem tainele providenței Sale. În lumea naturală în permanență suntem înconjurați de minuni superioare capacității noastre de înțelegere.”

Așa că, să fim oare surprinși că găsim taine și în Cuvântul lui Dumnezeu pe care să nu le putem pătrunde? Dificultatea noastră rezultă din îngustimea și slăbiciunea ființei umane. Personal eu aș spune că este rezultatul lipsei de credință. De aceea, prima lecție pe care trebuie să o înțelegem din ceea ce i s-a întâmplat lui Iov este faptul că în această viață noi creștinii trebuie să învățăm să trăim prin credință și nu prin vedere. În 2 Corinteni 4,18 Pavel spune următoarele:

“¹⁸Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd; căci lucrurile care se văd, sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd, sunt veșnice.”

Pavel spune aceste lucruri referindu-se la viața creștină și referindu-se și la binecuvântata speranță a venirii lui Hristos. Dar aici este un principiu pe care îl putem aplica oricărui detaliu din viața noastră. În această viață există multe lucruri pe care le vedem dar nu le putem înțelege. Nimic din ceea ce se întâmplă nu se întâmplă datorită întâmplării ci causalității, adică pentru că există o cauză, un motiv. În istoria lui Iov prietenii lui încercau să înțeleagă cauza dar nu reușeau, și de aceea începeau să dea explicații nepricepute suferinței lui Iov. Dar noi astăzi citind istoria completă, înțelegem că suferința lui Iov era parte dintr-un conflict între bine și rău. Noi știm de ce Iov suferea, dar el nu știa, el trăia prin credință și aceasta este ceea ce ai nevoie să înțelegi că durerea și suferința prin care treci în acest moment și se poate părea nedreaptă, dar într-o zi în cer vei înțelege motivul.

În partea a doua a acestui studiu vom vedea că existența răului este realitate indiferent de ce crezi sau filozofia pe care o ai, nu poți nega existența răului. Cei care credem în Biblie, acceptăm și ceea ce Biblia învață, că în inima unui înger perfect s-a născut răul și a adus toată tragedia durerii răului în Univers. Acest fapt de asemenea este o taină, nimeni nu o poate explica. Biblia descrie numai cum s-au întâmplat lucrurile, dar nu explică și de ce. Dar este evident că răul a apărut, s-a transferat pe pământ iar acum afectează pe toate ființele umane și natura. În cartea Iov am văzut că suferința patriarhului era rezultatul lucrării celui rău. Am spus-o și am repetat-o de mai multe ori în acest trimestru, că Dumnezeu în majoritatea cazurilor nu este cel care a generat durerea, El

din contra, are gânduri de pace și de dragoste pentru fiii Săi. În majoritatea cazurilor Diavolul este cel care aduce durerea în viața fiilor lui Dumnezeu. Dar de asemenea am învățat că au existat momente în care Dumnezeu a cauzat moarte sau tragedii, dar o făcea ca o măsură preventivă, mântuitoare, curativă a unei probleme care deja există. Așa după cum un medic amputează un braț pentru a proteja restul corpului, nu o face din răutate ci o face pentru a ajuta restul corpului. Aici intră cazul antediluvienilor, Sodoma și Gomora, Core Datam și Abiram și alții. Dar acestea sunt măsuri extreme și într-o oarecare măsură sunt manifestări ale dragostei lui Dumnezeu, așa după cum mamele noastre ne putea spirt pe rană pentru a o dezinfecta iar aceasta chiar dacă ne făcea să țipăm de durere. Te rog să analizezi acest tablou, o mamă punând spirt pe rană și în același timp suflând și spunând: „*Fiule, eu te iubesc, nu te preocupă, durerea va trece!*”. Micuțul nu înțelege nimic și cu siguranță că ar privi la mama gândind că este nebună, „*de ce mă faci să sufăr iar apoi mă mângâi?*”. Poate că copilul să nu înțeleagă acum, dar într-o zi când va crește va înțelege cum mama să îl iubea în ciuda faptului că îi turna spirt pe rană. Tot așa se întâmplă cu Dumnezeu, poate că astăzi limitat de umanitatea ta nu poți să înțelegi, nu reușești în ciuda eforturilor tale să pricepi de ce suferi. Dar dacă Dumnezeu te iubește pentru că tu ești de preț pentru El, El permite să suferi, așa că trebuie să fie un motiv pe care tu nu îl înțelegi în acest moment. Dar cu siguranță că este un motiv care în final va fi spre binele tău, crede numai. Cheamă-L în inima ta, încrede-te în El pentru a înțelege lucrurile pe care nu le înțelegi, a accepta lucrurile pe care nu le înțelegi.

O altă lecție pe care o putem învăța din cartea Iov o putem decoperi la prietenii săi. Nu din ceea ce făceau, ci din ceea ce nu făceau. Aceasta este partea a treia a studiului nostru. Prietenii lui Iov au venit să îl consoleze, dar forma în care au făcut-o a fost una dezastruoasă. Erau mai preocupați de a apăra teologia corectă îl loc să folosească această teologie pentru a ajuta acest sărac om care suferea dezastru în viața sa. Ceea ce ei spuneau era clar greșit, ei nu aveau teologia corectă, ei spuneau că Iov suferea datorită vreunui păcat ascuns pe care se putea să îl aibă mai ales că, cum Dumnezeu este dragoste nu ar fi permis vreunui fiu al Său să sufere. Se înșelau singuri, aceasta teologie era greșită, ei au fost complet greșiți, deși s-au luptat să convingă că e bine ce cred. Dar chiar și așa, oare aceasta era forma în care trebuia tratată o persoană care se pare că era decăzută? Să studiem exemplul Domnului Hristos. În Ioan 8 găsim una dintre cele mai frumoase istorii trăite de Isus. O femeie a fost prinsă în adulter, iar în acele zile pedeapsa era omorârea cu pietre, pedeapsa pe care o merita o femeie adulteră. În timp ce Iov era un om neprihănit și bun, această femeie era clar o păcătoasă fiind prinsă în plin adulter, iar cei care au venit la Isus veneau cu regulile clare în astfel de cazuri, cu Legea. Ea trebuia să fie omorâtă cu pietre, nu există o altă soluție, așa spunea regula. Dar tu cunoști sfârșitul aceste istorii. Domnul Isus a început să scrie păcatele tuturora în nisip, iar aceștia când au văzut ce scrie, unul după altul au plecat de acolo. Iată cum serva Domnului comentează acest incident în cartea Hristos Lumina Lumii pagina 427 (ed. Sp.):

„Prin actul de iertare a acestei femei și de stimulare de a trăi o viață mai bună, caracterul lui Isus strălucește prin frumusețea dreptății perfecte. Chiar dacă nu a tolerat păcatul, nici nu a redus simțământul de vinovăție, nu a urmărit condamnarea ci salvarea. Lumea pentru această femeie avea numai dispreț și bătaie de joc, dar Isus ia adresat cuvinte de consolare și speranță.”

O prietene, poate că în aceste momente te întrebi dacă nu ar fi trebuit să fie acolo prietenii lui Iov în momentul în care Isus a tratat această femeie pentru a învăța cum se tratează un păcătos? Poate că da prietene. Dar eu pun o altă întrebare, oare nu trebuia să fim și noi acolo?

Am să îți prezint o istorie. Într-o biserică trei tineri au dat la o parte amvonul pentru a pregăti programul de tineret. Dar în acel moment un prezbiter a alergat furios și aproape că i-a mâncat de vii.” De ce” – gândea acest prezbiter – “*au îndrăznit să ia sfântul amvon din locul prea sfânt, așa ceva nu se poate face, nu se poate atinge*”. I-a certat așa de tare încât unul dintre ei indignat și rănit

a parasit biserica. Ceilalți au rămas în biserică gândind că acest scandal nu era motiv să pleci, dar totuși unul a plecat. Eu nu vreau să justific atitudinea tânărului invinuinând prezbiterul că a țipat la el, nu, el de asemenea s-a înșelat în atitudinea lui. Dar te rog să îmi spui un lucru: când Hristos va veni, acel amvon pe cât de sfânt și frumos un va arde? El nu va veni pentru a lua cu el amvoane la cer, El nu a murit pe cruce pentru a salva amvoane ci a murit pentru ființele umane. Acel tânăr era cu mult mai valoros decât amvonul. Dar pentru noi ființele umane uneori orbiți de un fanatism care adesea îmi amintește de farisei, vrem să scoatem în evidență Legea, regula... Eu nu spun că Legea și regulile nu trebuie să existe, dar cei care o susțin trebuie să fie călăuziți de așa maniera încât se fie recuperatori și nu judecători. Obiectivul Legii nu este condamnarea ci orientarea, a învăța ființa umană de a merge pe calea lui Dumnezeu pentru a putea evita suferința și durerea. Dar se pare că atunci când cineva cade, noi ne delectăm luând Legea ca pe un băț cu care apoi să îl pedepsim pe săracul păcătos. Iov nu a făcut nici un păcat, dar prietenii săi credeau că da, iar în loc să îl încurajeze, să îl ajute, să îl ridice, îl condamnau și îl scufundau și mai tare.

Vom merge la partea a patra a studiului. De la intrarea păcatului în lume durerea și suferința s-a transformat într-o formă de lege a vieții. Suferă atât cei buni cât și cei răi, suferă copiii, adulții, bătrânii, suferă ființele umane, suferă animalele, natura. Dar culmea durerii este faptul că suferința umană este diferită de cea a animalelor, animalul simte numai durere fizică, ceva ce îl deranjează și nimic mai mult, el nu se întreabă care este sensul durerii sale, el suferă și atât. Dar în cazul tău este diferit, suferința apare îmbrăcată în tristețe, durere, anxietate, chin, disperare care te asfixiază, te înervează, iar singura instinctivă soluție îți pare să fugi să scapi în vreun loc din lume unde nimeni să nu te mai găsească, nici chiar durerea. Gândești că singura soluție este să te ascunzi în cotloanele cele mai ascunse ale pământului, dar oricât ai face-o îți dai seama că nu poți fugi de durere și suferință, pentru că această durere care te deranjează este chiar în pielea și osul tău, în propria natură a ființei tale. O prietene, în această viață nimeni nu este liber de suferință, cu toții putem simți într-o zi că pământul se cutremură sub picioarele noastre, o boală, o moartea neașteptată, un accident, o descurajare în dragoste, o pierdere economică. Toate acestea pot amenința serios viața ta, te pot deprima, îți pot lua toată plăcerea de a trăi, de a merge înainte, într-un moment poți ajunge să crezi că tot ceea ce ai construit în viață se dărâmă ca și un castel de nisip și te întrebi dacă viața nu s-a terminat. Cine poate oferi răspunsul? Știința, filozofia, religia? Știința nu poate găsi originea suferinței pentru a oferi un remediu, filozofia se pierde într-un tumult de cuvinte și concepte care te fac să amețești și nu îți micșorează durerea. Cât despre religie, dacă există Dumnezeu de ce există răul și suferința, nu este oare aceasta întrebarea pe care și-o pun mulți oameni? Istoria umanității nu este altceva decât un șir de tragedii scufundate în durere, lacrimi, tristețe, frică, abandon, disperare și moarte. Întrebarea existențială a umanității înaintea acestui tablou întotdeauna a fost DE CE? DE CE DOAMNE? A existat un filozof sceptic numit Epicur care spunea „*ori Dumnezeu vrea să elimine raul dar nu poate, iar astfel este incapabil și nu este Dumnezeu, o Dumnezeu poate să îl facă dar nu o face, așa că este rău*”. Săracul Epicur, se pierdea în conglomeratul neclarității sale, dar cei care studiem în acest trimestru cartea Iov, știm ceea ce se întâmplă în spatele cortinei durerii și suferinței și ne încurajăm prin făgăduințe atât de frumoase din Biblia cum găsim în Apocalipsa 21,2-4:

„²Și eu am văzut coborându-se din cer de la Dumnezeu, cetatea sfântă, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei.

³Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie, și zicea: "Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor.

⁴El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut."”

Această zi este mai aproape de cât ai putea gândi. Încă călătorim în deșertul vieții acesteia, lipsa de apă, haine, mâncare, multă căldură, mult frig... începe să se dividă frontiera Cetății Eterne... Dumnezeu să îți dea răbdare să suporti durerea în timp ce trăim pe acest pământ.

Ajungem la sfârșitul acestui studiu unde vom vorbi de o certă paralelă între Iov și Hristos. Așa este, nu este și nici nu poate să existe această comparație chiar dacă chiar Isus a spus că Iov era un om neprihănit, drept, numai Isus a fost fără păcat, de aceea nu poate exista această comparație, dar totuși amândoi au suferit și au rămas credincioși până la sfârșit. Interesant este faptul că Iov nu înțelegea de ce suferința sa, iar Isus deși știa de ce suferă totuși la un moment dat a simțit abandonul lui Dumnezeu. Dar mai este ceva, în Iov 42,10 găsim scris:

„¹⁰Domnul a adus pe Iov iarăși în starea lui de la început, după ce s-a rugat Iov pentru prietenii săi. Și Domnul i-a dat înapoi îndoit decât tot ce avusese.”

În altă versiune numită Biblia Americilor spune:

„Domnul a restaurat bunăstarea lui Iov când acesta s-a rugat pentru prietenii săi”

Noua versiune internațională spune:

„După ce Iov s-a rugat pentru prietenii săi Dumnezeu l-a restabilit.”

Care este lecția pe care o putem înțelege din toate acestea? În timp ce Iov se ruga pentru el și cu siguranță că s-a rugat mult, „Doamne te rog să scoți din mine această durere, i-am boala, vindecă-mă, dă-mi copiii înapoi, dă-mi tot ceea ce am pierdut... O Doamne nu mai pot, aș vrea să mai trăiesc această noapte întunecată și să mă trezesc dimineața...”. Cu siguranță că Iov s-a rugat mult pentru că era un om al lui Dumnezeu, dacă se ruga când totul îi mergea bine cu cât mai mult să se roage când îi mergea rău. Este clar că se ruga mult, dar răspunsul întârzia. În ultimul capitol observăm că Iov s-a oprit în a se mai ruga pentru el și a început să se roage pentru prietenii săi. În ciuda faptului că el avea o problemă, ca el suferea, a început să se roage pentru prietenii săi pentru că a înțeles că săracii săi prieteni deși fizic vorbind erau bine, spiritual erau pierduți în propriile lor concepții. Așa că el începe să se roage pentru ei, iar când el o face Dumnezeu face miracolul, suferința sa trece și îi este dat tot ce a pierdut la dublu. Aici găsim o lecție valoroasă. Te rog să începi să te rogi pentru prietenii tăi. Eu știu că toată ziua suferi și ceri Domnului ajutor, dar de ce nu te oprești un pic și în ciuda durerii prin care treci să începi să te rogi pentru alte persoane. Dumnezeu a răspuns lui Iov când el a început să se roage pentru prietenii săi. Dumnezeu să te binecuvânteze. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine în aceste trei luni.

Traducere și tehoredactare: Gabriel Radu

Tehoredactare:

[www.7adventist.com/studiu/
lectiuneazs@yahoo.com](http://www.7adventist.com/studiu/lectiuneazs@yahoo.com)